

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **DIANA BOHEMIA s. r. o.**, IČ 26323770, Nové Sedliště 73, 348 01 Staré Sedliště,
zastoupené Mgr. Adamem Zítkem, advokátem, náměstí Republiky 60, 347 01 Tachov,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, IČ 75046952, Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2018, č.j. 2111/1.30/17-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 13. 12. 2017, č.j. 20133/6.30/16-29 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně spáchala správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že **A.** umožnila ve své provozovně výkon závislé práce spočívající v práci na šicím stroji zejména sešíváním poutek a suchých zipů mimo pracovně právní vztah minimálně v době od 1. 3. 2016 do 27. 6. 2016 fyzické osobě (M. Š.), **B.** umožnila ve své provozovně výkon závislé práce mimo pracovně právní vztah spočívající v pracovní pozici šičky, a to v době minimálně od 15. 4. 2016 do 3. 5. 2016 fyzické osobě (O. S.). Tímto jednáním žalobkyně umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti a nesplnila povinnost stanovenou v § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně jako zaměstnavatelka zároveň **C.** umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, nesplnila tedy povinnost stanovenou v § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti (výrok I.).
2. Za spáchaný správní delikt byla žalobkyni uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokuta ve výši 150 000 Kč, kterou měla uhradit do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.). Zároveň byla žalobkyni uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč do 15 dnů ode dne nabytí tohoto rozhodnutí (výrok III.).
3. K odvolání žalobkyně byla rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 7. 2018, č.j. 2111/1.30/17-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněna doba splatnosti uložené povinnosti nahradit náklady řízení, a to z 15 na 30 dnů; podle § 90 odst. 5 správního řádu bylo ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
4. Žalobou ze dne 13. 9. 2018, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
5. Správní delikty právnických osob v oblasti zaměstnanosti byly upraveny zákonem o zaměstnanosti. Správní řízení upravuje správní řád.

[II] Žaloba

6. Žalobkyně sdělila, že podala rozsáhlou argumentaci, jež obsahuje i námitky k věci, v rámci odůvodnění svého odvolání ze dne 24. 12. 2017 proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Jeho obsah v čl. III., IV., V. a VI. odvolání učinila svými tvrzeními i v této žalobě a současně uvedla další níže uvedené námitky.

Vady správního řízení obecně

7. Prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou nezákonná, resp. předmětné řízení trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v rámci posouzení skutků překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech. K tomu žalobkyně odkázala na své odvolání.

Podjatost a absence nestrannosti žalovaného

8. Žalobkyně má za to, že žalovaný byl zatížen podjatostí a nerozhodoval nestranně z těchto důvodů:

- samovolný výběr, které odpovědi paní P. ve sdělení na otázky žalobkyně jsou věrohodné a jaké nikoliv,
- neprovedení svědeckých výsledků osob: K., M., K., N., P., na návrh žalobkyně,
- oblastní inspektorát zřejmě záměrně nahradil výslech paní P. na pouhé sdělení na otázky žalovaného, apod.

Vyjádření žalobkyně k vypořádání jejích odvolacích námitek ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí (str. 11 a další napadeného rozhodnutí):

9. Vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného žalobkyně považovala za nedostatečné a nepřesné. Z převážné části jsou opisem prvoinstančního rozhodnutí či pouhou dedukcí žalovaného. Ačkoliv obsáhlý text navozuje, že se žalovaný zabýval každou odvolací námitkou, jedná se spíše o ztotožnění s prvoinstančním rozhodnutím bez dalšího vypořádání.
10. Žalobkyně obecně k vypořádání žalovaného s jejími odvolacími námitkami odkázala na argumentaci a námitky v tomto odvolání s tím, že níže zopakovala:

K bodu 1):

11. Vypořádání této námity považovala žalobkyně za účelové a nedostatečné. Smyslem uvedené námity nebyla pouze skutečnost, zda se jedná o svědeckou výpověď či sdělení paní P., ale o fakt, že postupem žalovaného byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Ačkoliv svědkyně P. odpověděla na žalobkyniny dodatečné dotazy, oblastní inspektorát samovolně vybíral, jaké odpovědi jsou věrohodné a jaké nikoliv. Dle názoru žalobkyně je sdělení buď věrohodné jako celek nebo není. Nelze přece znevěrohodnit pouze ty odpovědi svědkyně, které nenahrávají představě oblastního inspektorátu.
12. Žalovaný záměrně nahradil výslech paní P. za pouhé sdělení na jeho otázky. Tímto jednáním, neučiněním výslechu pí P., nedal žalobkyni možnost se aktivně bránit alespoň doplňujícími dotazy či vyvrácením nepravdivých odpovědí a předložením důkazů vyvracejících tvrzení paní P..

K bodu 2):

13. Zde žalovaný potvrdil správný postup oblastního inspektorátu ve smyslu volného hodnocení důkazů. Žalobkyně se s vypořádáním uvedené námity ze strany žalovaného neztotožnila, když měla za to, že volným hodnocením důkazu není zjednodušování práce tím, že budou vybrány pouze ty důkazy, které nasvědčují názoru a chtěným výsledkům správního orgánu, ale veškeré důkazy, které mohou napomoci k objasnění skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí.
14. Jak již žalobkyně uvedla, je s podivem, že oblastní inspektorát zvolil pro zodpovězení otázek ve vztahu k provozu společnosti řadovou zaměstnankyni (paní P.) – dělnici a

nikoliv např. mistra provozu, který nepochybně o provozu společnosti (žalobkyně) ví daleko více, než řadová zaměstnankyně (což se ostatně potvrdilo odpověďmi paní P. na dotazy žalobkyně). Dále je nutné konstatovat, že paní P. je často nemocná, takže i z tohoto pohledu je použitelnost její výpovědi dosti pochybná (v únoru 2016 chyběla paní P. v práci 10 pracovních dnů, v březnu 2016 chyběla 5 pracovních dnů, v dubnu 2016 chyběla 11 pracovních dnů, v květnu 2016 chyběla 8 pracovních dnů, v červnu 2016 chyběla 4 pracovní dny, v červenci 2016 chyběla 17 pracovních dnů – viz mzdový list paní P.). V ostatním žalobkyně odkázala na své odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

K bodům 3), 4), 22), 23):

15. Žalobkyně považovala toto vypořádání námitek za zcela účelové a opětovně k tomu uvedla, že nerozumí, proč oblastní inspektorát neprovedl dokazování jí navržených svědků (K., M., K., N., P.), když uvedené mohlo napomoci k objasnění věci. Uvedené žalobkyně považovala za zneužití práva nebýt vázán návrhy účastníků řízení.

K bodům 5) až 7):

16. Dle názoru žalobkyně došlo u vypořádání těchto námitek k nesprávnému právnímu posouzení věci (viz odvolání, zejména čl. IV).
17. Žalobkyně měla s paní Š. uzavřenou ústní smlouvu o dílo, což zákon povoluje. Paní Š. disponuje živnostenským oprávněním, když mimo jiné vykonává činnost jako pojišťovací zprostředkovatel pro Generali pojišťovna a.s. Paní Š. je v invalidním důchodu. Hospodářská závislost je vždy relativní. I v obchodních vztazích je víceméně vždy dodavatel závislý na odběrateli, takže to, že žalobkyně dala zakázku paní Š., zhora nic nedokazuje. V takovém případě by jakýkoliv živnostník s velkou zakázkou u jednoho objednatele (tedy je na něm ekonomicky závislý), musel být nutně zaměstnancem. Navíc, o závislosti paní Š. na žalobkyni jsou zde pochyby, neboť určitá částka vyplácená paní Š. ještě neznamená finanční závislost a oblastní inspektorát nezjišťoval jiné příjmy paní Š., které by tuto otázku dokázaly rozřešit. Může se zdát, že částka kolem osmi tisíc měsíčně navodí finanční závislost, ale to jen u nemajetných lidí, např. u manažerů velkých firem je to směšná částka. Pokud nejsou známy další příjmy paní Š., nelze dojít k závěru, že by se jednalo u takovéto částky o finanční závislost paní Š. na žalobkyni. Ve vztahu k dokazování a učiněným závěrům se tak jedná o pochybení prvoinstančního správního orgánu. Žalobkyně nerozuměla tomu, proč by odměna nemohla být stanovena v závislosti na množství (přičemž pro žalobkyni je samozřejmě důležitá i kvalita) a na základě čeho oblastní inspektorát došel k názoru, že kvalita není pro žalobkyni důležitá. Když se např. od sochaře objedná deset sošek, je jedno, jak dlouho je sochař vyhotovuje, uhradí se však dohodnutá cena za sošku krát deset. Naopak, zaměstnancům, kteří mají hodinovou mzdu, ji zaměstnavatel hradí bez ohledu na množství sošek v daném čase. Zmínka oblastního inspektorátu na str. 11 odst. 2 rozhodnutí, že „způsob výpočtu odměny závislý na množství a ne na kvalitě jasně prokazuje charakter odměny jako mzdy za určité množství vykonané práce“ je dosti pomýlená a žalobkyně vlastně ani neví, co tím chtěl správní orgán říci.

K bodu 8):

18. Žalovaný pouze konstatoval, že se neztotožnil s tím, že by žalobkyně ve vztahu k paní Š.

mohla vystupovat jako objednatel na základě smlouvy o dílo. K tomuto žalobkyně sdělila, že žalovaný nijak nevysvětlil, na jakém základě k tomuto názoru došel, a jde proto pouze o dedukce žalovaného. To, že bylo paní Š. ukázáno, jak chce mít žalobkyně dílo zhotovené, neznámá, že by nebyla uzavřena smlouva o dílo.

K bodu 9):

19. Způsob vypořádání této námitky považovala žalobkyně za bezpředmětné. Žalobkyně měla právo k výrobě výrobků využít vlastních zaměstnanců či zhotovitelů na základě smlouvy o dílo, případně kombinaci uvedeného, neboť právní předpisy uvedené nezakazují. V daném případě žalobkyně této možnosti využila.

K bodu 10):

20. Způsob vypořádání této námitky považovala žalobkyně rovněž za bezpředmětné a ze strany žalovaného za nicneříkající. K odůvodnění žalobkyně odkázala na své odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

K bodu 11):

21. Vypořádání této námitky je opět pouhou dedukcí žalovaného. Paní Š. vystavovala měsíčně daňové doklady pod 10 000 Kč. Pro žalobkyni by bylo snazší s paní Švagrovou uzavřít pracovněprávní vztah založený na dohodě o provedení práce. Žalobkyni tedy stále nebylo zřejmé, jaký by měla mít záměr pro neuzavření dohody o provedení práce a jen předstírat, že je uzavřena smlouva o dílo. Dle žalobkyně tak absentoval motiv takového jednání, a to i přes skutečnosti uvedené žalovaným.

K bodům 12) a 15):

22. Žalobkyně byla toho názoru, že pokud čestné prohlášení něco osvědčuje, tak to zároveň i dosvědčuje.
23. Pokud žalovaný požadoval čestné prohlášení za podklad s nižší vypovídací hodnotou, je s podivem, proč nebyl proveden výslech všech osob, která čestná prohlášení podepsala, aby se osvětlily nejasnosti, které žalovaný evidentně měl, místo toho aby se k čestným prohlášením nepřihlíželo (např. zjištění, jakou pozici uvedení zaměstnanci zastávali ve struktuře MST INTERNATIONAL spol. s r. o.) Pokud neměla paní S. vydáno povolení k zaměstnání, či zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, jednalo se o pochybení MST INTERNATIONAL spol. s r. o., ale neznámá to, že by její prohlášení bylo nulitní. Žalovaný, resp. oblastní inspektorát měl rozhodně vyslechnout jak paní S., tak všechny ostatní osoby, jejichž čestná prohlášení žalobkyně dokládala. Byl tak porušen § 3 správního řádu, neboť nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
24. Žalobkyně mohla požadovat po zaměstnancích jiných společností pracovní povolení, ale to je asi tak vše, co mohla. Když by jí nebyla předložena, neměla legální možnost ověřit, zda předmětní pracovníci mají pracovní povolení či nikoliv.

K bodu 13):

25. Žalovaný zde připustil možné porušení práva paní S., avšak závažnost tohoto jednání

snížíje tvrzením, že se nejednalo o jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu. Uvedené jednání žalobkyně považovala za jednání v rozporu s právními předpisy, neboť takovýto důkaz je nevěrohodný, obzvláště za situace, kdy paní S. byla hluchoněmá a neumí česky. Není tak zřejmé, jak se s ní policisté dorozuměli.

K bodu 17):

26. Žalobkyně nevěděla, že má něco takového dodávat, když ji oblastní inspektorát nejen k tomu nevyrozuměl, ale přímo toto popíral a až žalovaný k předmětné námitce žalobkyně v odvolání přisvědčil. Každopádně i z tohoto je patrné, že je důležité paní S. řádně vyslechnout, neboť by toto mohla celkem jednoduše potvrdit při své svědecké výpovědi. Tvrzení ohledně reklamace by samozřejmě mohli dosvědčit i žalobkyní další navržené svědci, např. M. a K., kteří za tímto účelem i podepsali předmětná čestná prohlášení. Opět je tedy evidentní, že žalovaný, resp. oblastní inspektorát nepostupovali řádně, když nedošlo k vyslechnutí navrhovaných svědků, kteří mají důležité informace stran této věci, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu.

K bodu 18):

27. Uvedené vypořádání ze strany žalovaného žalobkyně považovala za pouhou dedukci, či úvahy, jak by měla být uzavřena smlouva, resp. jak by si žalovaný představoval, jak by měla být takováto smlouva uzavřena a co vše by měla obsahovat. Avšak, uvedené představy nejsou zákonnou povinností (nejsou pojmovým znakem smlouvy o dílo). Tyto skutečnosti mohou být ve smlouvách obsaženy, ale také nemusí. Pokud se nejedná o zákonem předepsanou povinnost, nemůže jít to, že něco ve smlouvě uvedeno není, k tíži žalobkyně. Dle mínění žalobkyně si žalovaný neuvědomil, že oproti veřejnému právu platí v soukromém právu, co není zakázáno, je dovoleno.
28. K bodu 19) a 20) odkázala žalobkyně na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Promlčení

29. Žalobkyně se neztotožnila s názorem žalovaného a byla nadále tohoto názoru, že pokud se jedná o přestupek, je tento již promlčen, a to s ohledem na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., platného v době údajného spáchání přestupků.
30. Je nutno konstatovat, že správní řízení bylo zahájeno nejpozději dne 23. 12. 2016, kdy byl zástupci žalobkyně doručen příkaz oblastního inspektorátu ze dne 20. 12. 2016, č.j. 20133/6.30/16-3, tudíž do vydání napadeného rozhodnutí byla předmětná jednání jako přestupky promlčeny, což je sám o sobě důvod pro zastavení předmětného správního řízení.
31. Vzhledem k tomu, že nebyl prokázán stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobkyně navrhla zrušení obou rozhodnutí správních orgánů.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

32. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 19. 11. 2018, v němž setrval na svém názoru, tedy že se žalobkyně vytýkaného správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustila, a to třemi skutky.

33. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména pak na str. 9 – 17. Žalovaný považoval napadené i prvoinstanční rozhodnutí za vydaná v souladu s právními předpisy, přezkoumatelná a vypořádající žalobkyniny námitky.
34. Stran námitky promlčení žalovaný vysvětlil, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí žalovaného došlo ke změně právní úpravy v souvislosti s přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. V ustanovení jeho § 5 je pojem přestupek definován jakožto společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Právě v souvislosti s přestupkovým zákonem byl přijat zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, jenž nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Tímto zákonem došlo ke změně pojmosloví. Pojem správní delikt byl ve zvláštních zákonech nahrazen pojmem přestupek. To se konkrétně odrazilo i v novelizaci zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017, zejména v tom, že ode dne 1. 7. 2017 správní delikty ve smyslu zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017, jsou výslovně označeny jako přestupky a orgány inspekce práce projednávají přestupky dle zákona o zaměstnanosti. Oblastní inspektorát práce zahájil správní řízení v době tehdy účinné právní úpravy o správním deliktu, v současné době se na tento správní delikt co do pojmosloví hledí jako na přestupek.
35. Ve smyslu § 112 odst. 4 přestupkového zákona se zahájena řízení o jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů. Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Je tedy zřejmé, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za projednávaný správní delikt uplynutím promlčecí doby nedošlo, neboť dle ustanovení § 30 a § 31 přestupkového zákona v návaznosti na ustanovení § 32 odst. 3 přestupkového zákona odpovědnost za projednávaný správní delikt zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (tj. ode dne 1. 3. 2016 a 15. 4. 2016).
36. Na podkladě řečeného žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Replika

37. Žalobkyně k vyjádření žalovaného ze dne 19. 11. 2018 uvedla, že v něm nejsou uvedeny žádné jiné skutečnosti, vůči kterým by se žalobkyně již nebránila v samotné žalobě, a s ohledem na to odkázala na svá tvrzení v žalobě uvedená. Žalovaný ve svém vyjádření využil svá tvrzení použitá již v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
38. Žalobkyně setrvala na svých tvrzeních stran vad správního řízení, tj. že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, řízení trpělo závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v rámci posouzení skutků překročily meze správního uvážení a rozhodly v

rozporu s právní úpravou, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech.

39. K podjatosti žalovaného a absenci jeho nestrannosti sdělila, že probíhala celým řízením, když o uvedeném se žalobkyně přesvědčila až díky skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí. Ze skutečnosti, že oblastní inspektorát dle svého uvážení někoho pasuje do pozice svědkyně a přizná tím žalobkyni procesní práva, jež účastníkovi řízení při provádění svědecké výpovědi plynou z jeho procesního postavení, a u jiné osoby rozhodne, že tato osoba pozici svědkyně nemá, když podává „pouze informace“, měl žalobkyně za to, že se jedná ze strany oblastního inspektorátu práce za obcházení zákona, zneužití pravomoci a nepředvídatelný úřední postup, kterým tak může tento správní orgán samovolně rozhodovat o právech účastníka řízení a některá takto dokonce i vyloučit (viz výpověď paní P.).
40. S tímto svévolným postupem, zcela v rozporu s právními předpisy, souvisí i postup správního orgánu při provádění dokazování a neprovedení důkazů navržených ze strany žalobkyně. Ačkoliv žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že již uvedeného nebylo zapotřebí, je takovéto jednání pouze důkazem, že tento správní orgán pouze prováděl takové důkazy, které přispívaly k jeho závěrům. Důkazy navržené žalobkyní nebylo zřejmě žádoucí provádět, což je samozřejmě špatné, když má být skutkový stav zjištěn řádně a v celém rozsahu. Takovýmto postupem nemohl být řádně zjištěn skutkový stav věci.
41. I přes tvrzení uvedená žalovaným měla žalobkyně za to, že protiprávní jednání žalobkyně je promlčeným přestupkem, a to s ohledem na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., platného v době údajného spáchání přestupků. V ostatním žalobkyně odkázala na žalobu.

[V] Posouzení věci soudem

42. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
43. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
44. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
45. O věci bylo soudem rozhodnuto bez nařízeného jednání, neboť žalobkyně vyslovila s tímto postupem výslovný souhlas a žalovaný s tím souhlasil ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
46. Žaloba není důvodná.
47. Žalobkyni byla za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, neboť umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti.
48. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle §

5 písm. e) bodu 1 i bodu 2.

49. Podle 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální prací rozumí 1. výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, nebo 2. pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
50. Podle § 3 zákoníku práce, závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
51. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné povolení k pobytu na území České republiky vydané podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
52. Podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 50 000 Kč.
53. Soud se nejprve vypořádal s namítaným promlčením, neboť byla-li by tato námitka důvodná, bylo by nezbytné napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, aniž by bylo třeba posuzovat další uplatněné námitky.
54. Žalobkyně namítala, že *„pakliže se jedná o přestupek, je tento již promlčen, a to s ohledem na § 20 zákona č. 200/1990 Sb., platného v době údajného spáchání přestupků“,* přičemž *„správní řízení bylo zahájeno nejpozději dne 23. 12. 2016, kdy byl pr. zástupci účastníka doručen příkaz OIP ze dne 20.12.2016, č.j. 20133/6.30/16-3, tudíž do vydání napadeného rozhodnutí byly dle mínění účastníka předmětná jednání jako přestupky promlčeny, což je sám o sobě důvod pro zastavení předmětného správního řízení.“*
55. Stran skutkového stavu soud předně připomíná, že k vytýkaným pochybením došlo ze strany žalobkyně v období od 1. 3. 2016 do 27. 6. 2016, resp. od 15. 4. 2016 do 3. 5. 2016. Dne 23. 12. 2016 byl žalobkyni (jejímu zástupci v řízení) doručen příkaz č.j. 20133/6.30/16.3 datovaný dne 20. 12. 2016, proti němuž žalobkyně podala včas odpor. Prvoinstanční rozhodnutí je datováno dne 13. 12. 2017, napadené rozhodnutí dne 12. 7. 2018. Z uvedeného je patrné, že v době jejich spáchání byla žalobkyni vytýkána pochybení označena jako správní delikty, nikoliv jako přestupky.
56. Dnem 1. 7. 2017 (tedy před vydáním prvoinstančního a napadeného rozhodnutí) nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). Téhož dne, tedy 1. 7. 2017,

nabyl účinnosti také zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Jedním z oněch „některých zákonů“, které se změnilly v souvislosti s účinností nového přestupkového zákona, byl i zákon o zaměstnanosti, když pro souzenou věc je podstatné, že zákonem o zaměstnanosti dosud používaná slova „správní delikt“ byla nahrazena slovem „přestupek“.

57. Podle § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona platilo: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
58. Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona platilo: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
59. Ke dni rozhodnutí soudu ve věci však bylo ustanovení § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona zrušeno, a to v důsledku nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Ústavní soud v bodu 24 nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, konstatoval toto: *„Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. února 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. února 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a lze vystačit s oporou § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“*
60. Podle konstantní judikatury platí, že bylo-li ustanovení platné v době rozhodování správních orgánů později zrušeno Ústavním soudem, musí to být zohledněno při rozhodování správního soudu.
61. Předně, na souzenou věc nebylo možné aplikovat ustanovení o běhu lhůt zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý přestupkový zákon“), jak se toho dovolávala žalobkyně, neboť v době, kdy došlo k vytýkaným pochybením, se nejednalo o přestupky, ale o správní delikty. Pozdější „přeznačení“

správních deliktů na přestupky provedené skrze zákon č. 183/2017 Sb. na tom nemohlo nic změnit.

62. Dále, podle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti účinného v době spáchání správních deliktů platilo: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán.“* Podle této úpravy by tak nedošlo k promlčení předmětných správních deliktů, neboť řízení o nich bylo zahájeno do zákonem předpokládaného jednoho roku a napadené rozhodnutí bylo vydáno a doručeno žalobci do tří let ode dne spáchání deliktů (viz výše popsání časosledné události).
63. Nový přestupkový zákon přinesl stran promlčení následující úpravu. Podle jeho § 30 platí: *„Promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“* Podle jeho § 31 odst. 1 platí: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“* Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí: *„Promlčecí doba počíná běžet a) u pokračujícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu dílčímu útoku, b) u hromadného přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k poslednímu útoku, a c) u trvajícího přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.“* A konečně, dle třetího odstavce platí: *„Dopustil-li se pachatel více přestupků, běží pro každý z nich promlčecí doba zvlášť.“*
64. Dále, podle § 32 odst. 1 nového přestupkového zákona platí: *„Do promlčecí doby se nezapočítává doba, a) po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, b) po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení, c) po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, d) po kterou trvalo podmíněné upuštění od uložení správního trestu.“* Podle § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona platí: *„Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“* A podle § 32 odst. 3 téhož zákona platí: *„Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.“*
65. Porovnáním obou zákonných úprav je zřejmé, že v podstatě věci, tedy co do určení okamžiku, do kterého musela být žalobkyni pravomocně uložena pokuta (3 roky od spáchání), jsou obě úpravy stejné (podle nového přestupkového zákona by došlo k přerušení promlčecí doby). Protože v souzené věci nebyla překročena objektivní tříletá lhůta, nebyla námitka stran promlčení důvodná.
66. O dalších námitkách soud uvažil následovně.
67. Stran námitek uvedených v části II bodu 1 žaloby soud konstatuje jejich zřejmou obecnost. Žalobkyně bez jakékoliv specifikace uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou *„nezákonná, resp. předmětné řízení trpí závažnými vadami, jelikož*

správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, v rámci posouzení skutků překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani platných zákonech.“ Ve vztahu k těmto tvrzením žalobkyně odkázala na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 24. 12. 2017.

68. Jak patrně, žalobkyně neuvedla nic konkrétního, není zřejmé, co jsou ony závažné vady, co podstatného správní orgány nezjistily stran skutkového stavu, v čem je spatřována nesprávnost posouzení skutků. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce/žalobkyně, který/která obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Bylo tedy na žalobkyni, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejrůznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.
69. Soud proto, v duchu závěrů vyjevených ve výše uvedeném rozsudku rozšířeného senátu, konstatuje, že žalobkyni uvedená pochybení v rozhodování správních orgánů nenalezl. A ve vztahu k odkazu na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí (uplatněno i v jiných částech žaloby) soud uvádí, že ani takovou námitku nelze plnohodnotně vypořádat. Nepostačí odkaz na podání učiněné ve správním řízení, aniž by bylo jasné řečeno, co přesně správní orgány opomenuly, nevypořádaly vůbec či chybně atd. Ani taková námitka proto nemůže být důvodná.
70. Stejnými neduhy trpí i část II bod 2 žaloby. Konkrétně, aby mohla být námitka plnohodnotně přezkoumána, nelze tvrdit pouze „samovolný výběr odpovědí paní P.“, aniž by bylo uvedeno, která z odpovědí byla ve prospěch žalobkyně opomenuta, příp., které

odpovědi byly selektivně použity v neprospěch žalobkyně. Stejně tak nepostačuje konstatovat neprovedení svědeckých výslechů, aniž by bylo uvedeno, co měly tyto výpovědi prokázat a jak. A důvodnost tvrzení „OIP zřejmě záměrně nabradilo výslech pí. P. na pouhé sdělení na otázky žalovaného“ jednak žalobkyně sama relativizovala [viz použitá formulace „OIP zřejmě (...) nabradilo (...)“], jednak opět ustala na jeho obecnosti. Námitky proto nebyly důvodné.

71. V části III bodu 3 žaloby žalobkyně stran odvolacích bodů 1 a 2 především zopakovala tvrzení ohledně selektivního výběru odpovědí paní P.. Soud k tomu předně připomíná, že i žalobkyně adresovala paní P. dotazy a odpovědi na ně zaslala oblastnímu inspektorátu. Nutná „rovnost zbraní“ tak byla zachována.
72. Dále, otázka selektivnosti však nebyla ani v této části žaloby nikterak konkretizována. Je třeba vycházet ze zásady volného hodnocení důkazů (jak správně uvedl žalovaný) a bylo na žalobkyni, aby na oporu svých tvrzení uvedla, v čem onu selektivnost vidí, tedy aby označila otázky a odpovědi, které hovořily v její prospěch, a správní orgán je ignoroval, resp. označila ty, které byly nesprávně vyhodnoceny proti ní. Žalobní tvrzení však ustalo v obecné rovině, a lze se tak ztotožnit s vypořádáním totožné odvolací námitky vyjevené na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí.
73. Soud nesdílí ani názor na „nižší“ svědeckou hodnotu výpovědi paní P., dle žalobkyně řadové zaměstnankyně – dělnice. Soud totiž nepovažoval za pochybení, když správní orgán vycházel z tvrzení osoby, která v provozovně žalobkyně vykonávala funkci kontrolorky výroby (viz str. 11 napadeného rozhodnutí).
74. Rovněž nedůvodné byly i námitky týkající se vypořádání odvolacích bodů 3, 4, 22 a 23 (část II bod 3 žaloby). Žalobkyně konstatovala, že vypořádání námitek nerozumí, byť žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí obsáhle vysvětlil, proč navrhované výsledky neprovedl. Žalobkyně však nepolemizovala s těmito důvody, pouze postup žalovaného považovala za zneužití práva nebýt vázán důkazními návrhy, aniž by uvedl proč.
75. Rovněž žalobní tvrzení stran vypořádání odvolacích námitek 5 až 7 soud důvodná neshledal. Naopak, ztotožnil se s názorem žalovaného (str. 13 napadeného rozhodnutí), resp. oblastního inspektorátu (str. 10 – 12 prvoinstančního rozhodnutí). Žalobkyně zpochybnila závěry správních orgánů o ekonomické závislosti paní Š. na žalobkyni tvrzením, že „*neznáme-li další příjmy pí. Š., nemůžeme dojít k závěru, že by se jednalo u takovéto částky o finanční závislost paní Š. na účastníkovi*“, když „*se ve vztahu k dokazování a učiněným závěrům jedná o pochybení ze strany OIP.*“ Bylo ovšem na žalobkyni, aby konfrontovala tvrzení žalované strany předložením oněch dalších příjmů paní Š., kteréžto by byly způsobilé závěry správních orgánů zpochybnit. To však neučinila. Byly to naopak správní orgány, kdo snesl v rozhodnutích přesvědčivou argumentaci stran vztahu paní Š. a žalobkyně, popsaly, jakou práci paní Š. prováděla, na základě jakých pokynů, od koho je dostávala, kdo její práci kontroluje atd., přičemž dospěly ke správným závěrům.
76. Soud nemohl přitakat ani žalobním námitkám proti vypořádání odvolací námitky č. 8. Žalobkyně tvrdila, že „*žalovaný nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že se neztotožnil s tím, že by žalobce ve vztahu k paní Š. mohl vystupovat jako objednatel na základě smlouvy o dílo.*“ Leč s tímto názorem nebylo možné souhlasit. Žalovaný osvětlil, že jeho závěry vyplývají ze spisového materiálu, zejména ze záznamu o kontrole s paní Š.. K tomu je třeba uvažovat

i argumentaci prvoinstančního správního orgánu vyjevenou na str. 10 – 12 prvoinstančního rozhodnutí. Nadto, žalobkyně nepolemizovala se závěry správních orgánů, pouze tvrdila, že jsou to dedukce. I tu proto absentovala konkrétní argumentace a polemika.

77. Dále, žalobkyně považovala vypořádání odvolací námitky č. 9 za „bezpředmětné“. K tomu uvedla, že *„má právo k výrobě výrobků využít vlastních zaměstnanců či zhotovitelů na základě smlouvy o dílo, případně kombinaci uvedeného, neboť právní předpisy uvedené nezakazují. V daném případě žalobce této možnosti využil.“* Jistě, obecně se dá souhlasit s tím, že je na výrobcu, zda k výrobě využije své zaměstnance či zhotovitele na základě smlouvy o dílo. Odvolací námitkou č. 9 však žalobkyně namítala, že se neztotožňuje s tím, že dle prvoinstančního rozhodnutí (str. 12) paní Š. neprováděla celé dílo. Žalobní námitka se tak mýlí s tím, jaká tvrzení žalovaný vypořádával ve vztahu k odvolacím tvrzením č. 9.
78. Stran vypořádání odvolací námitky č. 10 žalobkyně uvedla následující: *„Způsob vypořádání této námitky považuje žalobce za bezpředmětný a ze strany žalovaného nicneříkající. K odůvodnění si však žalobce dovoluje odkázat na Odvolání žalobce ze dne 24.12.2017.“* Takovou námitku však nelze vypořádat, opět neobsahuje nic konkrétního. Stran odkazu na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí soud poukazuje na výše uvedené. Nepostačí tedy odkaz na podání učiněné ve správním řízení, aniž by bylo jasné řečeno, co přesně správní orgány opomenuly, nevypořádaly vůbec či chybně atd.
79. Žalobkyně dále namítala, že vypořádání odvolací námitky č. 11 je dedukcí žalovaného. Soud především poznamenává, že žalobní námitka je téměř doslovným opisem námitky odvolací. A dále, žalovaný, ve spojení s oblastním inspektorátem, svůj pohled vysvětlil, podstatné bylo vyjeveno na str. 14 napadeného rozhodnutí a str. 10 – 12 rozhodnutí prvoinstančního. A žalobkyně nerozporovala konkrétní tvrzení správních orgánů, tvrdila pouze obecně, že se jedná o dedukce. Ani tato námitka proto nebyla důvodná.
80. Ve vztahu k vypořádání odvolacích námitek 12, 13 a 15 soud předně konstatuje, že paní S. neměla pracovní povolení, což si prvoinstanční správní orgán ověřil u příslušného úřadu práce i Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky. Dále, žalobkyně se domáhala provedení výsledků, aniž by uvedla, co relevantního měly takové výsledky přinést (krom požadavku na zjištění, jakou pozici uvedení zaměstnanci zastávali ve struktuře MST INTERNATIONAL spol. s r.o., což však vzhledem ke zjištění oblastního inspektorátu o tom, že paní S. nedisponovala pracovním povolením, nebylo pro souzenou věc relevantní). Stejně tak se dá ztotožnit s žalovaným (str. 14 napadeného rozhodnutí) v tom, že bylo v možnostech žalobkyně požadovat po zaměstnancích pracovní povolení. Tvrdí-li naopak žalobkyně, že sice *„může požadovat po zaměstnancích jiných společností pracovní povolení, ale to je asi tak vše, co může“*, protože *„když mu nebudou předložena, tak nemá legální možnost ověřit, zda předmětní pracovníci mají pracovní povolení či nikoliv“*, soud oponuje, že v takovém případě musí být žalobkyně připravena nést následky, které z toho vyplývají. Řečeno jinak, není-li tu ochota, příp. možnost potenciálních zaměstnanců předložit na požádání zaměstnavatele příslušné oprávnění, pak musí být zaměstnavatel mimořádně obezřetný a nese značnou míru rizika.
81. Dále, žalobkyně ohledně výpovědi paní S. namítala, že žalovaný připustil porušení jejích práv. Soud tento názor nesdílí. Žalovaný nic takového nepřipustil, naopak, deklaroval,

že nemá pochyb o dodržení zákonných požadavků ve vztahu k výsledku paní S. provedeném Policií ČR. Žalovaný rovněž správně konstatoval, že onen úřední záznam vyhotovený policií byl jedním z řady důkazů, nikoliv jediným, resp. klíčovým důkazem. A chtěla-li se žalobkyně dozvědět, jak probíhal policejní výslech hluchoněmé ženy-cizinky, nebyla to otázka pro žalovaného. A žalobkyně neuvedla nic, co by zavdalo být jen stín pochybnosti o tom, že by výslech paní S. proběhl nestandardně, či že by dokonce došlo k porušení jejích procesních práv. Námitky nebyly důvodné.

82. Stran vypořádání odvolací námitky č. 17 žalobkyně v úvodu příslušných žalobních tvrzení uvedla, že *„nevěděla, že má něco takového dodávat, když ji OIP nejen k tomu nevyrozuměl, ale přímo toto popíral a až žalovaný k předmětné námitce žalobkyně v odvolání přisvědčil“*. Žalobkyně neuvedla, co zamýšlí oním *„něčím takovým, co měla dodat“*. Z textu odvolání a napadeného rozhodnutí lze seznat, že nevěděla, že má doložit svá tvrzení. Takovou námitku však lze sotva vypořádat jinak, než konstatováním, že každé tvrzení musí být podloženo důkazy k jejich prokázání. Žalobní námitka proto nebyla důvodná.
83. Tvrzení týkající se vypořádání odvolacího bodu č. 18 je především teoretickoprávním rozbořem. Avšak soud opakuje - k relevantnímu zpochybnění úvah správního orgánu nepostačuje uvést, že jsou *„pouhou dedukcí“*. Vypořádání správního orgánu je třeba konfrontovat s vlastními, konkurujícími námitkami. To se nestalo, žalobní bod nebyl důvodný.
84. Konečně, stran vypořádání odvolacích bodů 19 a 20 žalobkyně opět pouze odkázala na odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. K takovému procesnímu postupu se soud opakovaně vyjádřil výše a v plném rozsahu na tuto svoji argumentaci odkazuje.
85. Vzhledem k tomu, že žádná z uplatněných námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Pro úplnost soud doplňuje, že vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, bylo by bezpředmětné provádět důkazy odvoláním žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 24. 12. 2017 a výsledky svědků K., M., K., N., P. a P..

[VI] Náklady řízení

86. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 8. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu